

Voorspel

De oudgedienden in het huishouden waren al meer dan een uur op zoek naar de vermiste prins, maar zijn zusje wist waar ze moest zoeken.

‘Verrassing!’ zei ze. ‘Ik heb je gevonden!’

Met zijn besmeurde gezicht en een dikke laag stof op zijn donkere pofbroek en fluwelen tuniek zag hij eruit als een ongelukkige, verdrietige kobold. ‘Tante Lanna en de andere vrouwen zijn in alle staten, want ze kunnen je nergens vinden,’ zei ze. ‘Ik snap niet dat ze hier niet hebben gekeken. Ze hadden toch kunnen weten dat je hier zou zijn!’

‘Ga weg.’

‘Dat kan niet, sufferd. Vrouwe Simeon zat me op de hielen met twee dienstmaagden – ik hoorde ze aankomen door de gang.’ Ze zette de kaars die ze had meegebracht, op de grond, tussen twee plavuizen. ‘Als ik nu wegga, weten ze meteen waar je zit.’ Ze grijnsde, tevreden over haar eigen slimheid. ‘Dus ik blijf. Je kunt me niet dwingen om weg te gaan.’

‘Hou dan in elk geval je mond.’

‘Ik peins d’r niet over. Dat doe ik alleen als ik dat wil. Ik ben een prinses, je kunt me niet commanderen. Dat kan alleen Vader.’ Ze ging naast haar broer zitten en keek omhoog naar de planken, die nauwelijks meer werden gebruikt sinds de bouw van de nieuwe keukens, dichterbij de Grote Zaal. Er stonden alleen nog wat gebarsten potten en schalen, en een stuk of vijf, zes kruiken waarvan de inhoud al zo oud was dat het ontkurken ervan wel eens gevaarlijk zou kunnen zijn. Net zo gevaarlijk als de experimenten die Chaven van Ulos uitvoerde. (De kinderen vonden het reuze opwindend dat de nieuwe heelmester van het kasteel er allerlei vreemde, fascinerende interesses op na bleek te houden.) ‘Waar-

om heb je je eigenlijk verstoppt?’

‘Ik heb me niet verstoppt. Ik zit hier om na te denken.’

‘Dat lieg je, Barrick Eddon. Als je wilt nadenken, ga je altijd op de muren lopen, of je gaat naar Vaders bibliotheek, of... of je blijft in je kamer, als een biddende mantis in de tempel. Maar als je je wilt verstoppen, ga je hierheen.’

‘O ja? Waarom denk je toch altijd dat je alles weet, strohaar?’

Zo noemde hij haar vaak wanneer hij zich aan haar ergerde, alsof het verschil in hun haarkleur – het zijne was rood als een vossenrug, het hare goudblond – hen wezenlijk van elkaar onderscheidde; alsof daardoor het feit dat ze een tweeling waren, werd afgezwakt. ‘Omdat het zo is. Vooruit, vertel op!’ Brionie keek hem afwachtend aan, maar uiteindelijk haalde ze berustend haar schouders op. ‘Een van de eenden in de slotgracht heeft haar eieren uitgebroed. Ze zijn zo schattig, die kleine eendjes, en piepen dat ze doen! En ze zwemmen in een keurig rijtje achter hun moeder aan, net alsof ze vastzitten aan een touwtje.’

‘Jij ook altijd met je eenden.’ Hij trok een lelijk gezicht en wreef over zijn pols. Zijn linkerhand was verminkt en deed denken aan de klauw van een dier; de vingers waren gekromd en misvormd.

‘Heb je weer last van je arm?’

‘Nee! Vrouwe Simeon zal inmiddels wel weg zijn, dus ga lekker met je poppen spelen! Of naar de eendjes kijken!’

‘Nee! Ik ga hier niet weg tot ik weet wat er met je aan de hand is.’ Brionie voelde zich op bekend terrein. Dit gesteggel was haar net zo vertrouwd als haar ochtend- en avondgebeden, net zo vertrouwd als het verhaal van Zoria’s vlucht uit de burcht van de wrede Maanheer – haar favoriete verhaal uit het Boek van de Trigon. Het kon even duren, maar uiteindelijk kreeg ze haar zin. ‘Vertel.’

‘Er is helemaal niks met me aan de hand.’ Hij legde zijn misvormde arm op zijn schoot, even zorgzaam als Brionie wollige lammetjes en mollige, jonge hondjes in haar armen hield. Alleen stond zijn gezicht allesbehalve zorgzaam. Het deed eerder denken aan het gezicht van een vader die een ongewenst, idioot kind achter zich aan sleurde. ‘Hou op naar mijn hand te kijken.’

‘Kom op, roodhaar. Je weet net zo goed als ik dat je het me uiteindelijk toch wel vertelt,’ zei ze plagend. ‘Dus waarom zou je nog tegenpartelen?’

Bij wijze van antwoord volgde er een langdurige stilte – wat onge-

bruikelijk was in deze fase van de oude, vertrouwde dans.

De stilte en de krachtmeting duurden nog enige tijd voort. Brionie raakte uiteindelijk oprecht boos omdat Barrick zich bleef verzetten tegen haar pogingen hem aan de praat te krijgen, maar tegelijkertijd raakte ze hoe langer hoe meer in verwarring. Sinds ze acht jaar eerder met minder dan een uur tijdsverschil ter wereld waren gekomen, waren ze eigenlijk altijd samen geweest. En in al die tijd had ze hem zelden zo van streek gezien, anders dan in de kleine uren van de nacht, wanneer hij vaak gillend wakker schrok omdat hij werd geplaagd door nachtmerries.

‘Goed dan,’ zei hij ten slotte. ‘Anders laat je me toch niet met rust. Maar je moet zweren dat je het aan niemand vertelt.’

‘Wát? Hoezo, zweren? Naarling dat je bent! Ik heb nog nóóit ook maar íéts doorverteld!’ En dat was waar. Ze waren allebei al diverse malen gestraft voor iets wat de ander had gedaan, zonder elkaar ooit te verraden. Het was iets wat vanzelf sprak, een stilzwijgende overeenkomst, waarover ze tot op dit moment nooit hadden gesproken.

Barrick hield echter voet bij stuk. Terwijl hij zijn zuster liet uitrazen, keek hij haar aan met een wrange, ongelukkige uitdrukking op zijn smalle, bleke gezicht. Ten slotte zwichtte ze. Haar nieuwsgierigheid was sterker dan haar verontwaardiging. ‘Goed dan, maar ik vind je wel een naarling. Wat moet ik doen? Waar moet ik op zweren?’

‘Een bloedeed. Je moet een bloedeed zweren.’

‘Bij de hoofden van de goden! Je lijkt wel gek geworden!’ Ze bloosde om haar eigen krachtige bewoordingen en keek onwillekeurig om zich heen, ook al waren ze helemaal alleen in de voorraadkamer. ‘Een bloedeed? Met wat voor bloed dan?’

Barrick haalde een ponjaard uit de split van zijn mouw. Hij strekte zijn vinger en gaf amper een kik terwijl hij een snee maakte in het topje. Brionie keek toe, gefascineerd en tegelijkertijd vervuld van afschuw.

‘Je mag geen mes dragen, behalve bij openbare plechtigheden,’ zei ze. Shaso, de wapenmeester van het kasteel, had het hem verboden, uit angst dat Brionies norske, eigenzinnige broer zichzelf of een ander zou bezeeren.

‘O nee? En wat moet ik dan doen als iemand probeert me te vermoorden en er zijn geen wachten in de buurt? Ik ben tenslotte een prins. Moet ik ze dan een mep met mijn handschoen geven en zeggen dat ze me met rust moeten laten?’

‘Er is niemand die je wil vermoorden.’ Ze zag hoe het bloed een druppel vormde en in de kromming van zijn vinger liep. ‘Waarom zou iemand dat willen?’

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd om zoveel naïviteit. ‘Blijf je daar gewoon zitten terwijl ik doodbloed?’

Ze keek hem geschokt aan. ‘Wil je soms dat ik dat ook doe? Krijg ik anders dat stomme geheim van je niet te horen?’

‘Dan niet.’ Hij zoog het bloed weg en veegde zijn vinger af aan zijn mouw. ‘Dan vertel ik het je niet. Ga weg en laat me met rust.’

‘Doe niet zo gemeen.’ Ze nam hem onderzoekend op. Het was duidelijk dat hij niet van gedachten zou veranderen. Ze kende haar broer. Hij kon zo onbuigzaam zijn als een scheefgeslagen spijker. ‘Goed dan. Ik doe het.’

Hij aarzelde, duidelijk vol tegenzin om zoiets onmannelijks te doen als zijn mes aan zijn zuster geven, maar ten slotte overwon hij zijn aarzeling. Ze hield de scherpe rand boven haar vinger en beet op haar onderlip.

‘Schiet op!’ drong hij aan.

Toen ze niet meteen deed wat hij zei, greep hij met zijn goede hand haar vinger en drukte die tegen het lemmet. Het mes sneed door de huid, zij het niet diep. Tegen de tijd dat ze was uitgetierd, was de ergste pijn al voorbij. Op het topje van haar vinger verscheen een rode parel. Barrick pakte haar hand – nu weer zorgzaam en voorzichtig – en drukte haar vinger tegen de zijne.

Het was een vreemd moment, niet vanwege het gevoel op zich – dat was wel ongeveer wat ze had verwacht als ze een zere vinger tegen die van haar broer wreef en hun bloed over hun vingertoppen uitsmeerde – maar vanwege de intense blik in Barricks ogen; vanwege de gretigheid waarmee hij naar hun rood besmeurde vingers keek, alsof hij getuige was van iets veel fascinerenders: de geslachtsdaad, een ophanging, naaktheid of dood.

Hij keek op. ‘Kijk me niet zo aan. Zweer je dat je nooit, tegen niemand iets zult zeggen over wat ik je ga vertellen? Dat de goden je gruwelijk mogen straffen als je dat toch doet?’

‘Barrick! Hoe kun je dat nou zeggen? Ik vertel het aan niemand! Dat weet je!’

‘We hebben ons bloed gedeeld. Dat is niet meer terug te draaien.’

Ze schudde haar hoofd. Het was echt iets voor jongens, om te den-

ken dat een ceremonie met een mes en een paar bloederige sneden een sterkere band kon creëren dan het feit dat ze de warme duisternis van de moederschoot hadden gedeeld. 'Ik wil ook helemaal niets terugdraaien.' Ze zweeg even, op zoek naar de juiste woorden om voldoende overtuigend over te komen. 'Dat weet je net zo goed als ik.'

'Akkoord. Dan zal ik het je laten zien.'

Hij kwam overeind. Tot verrassing van zijn zuster klauterde hij op een blok hout. Het stond al zolang als de kinderen zich konden herinneren in de voorraadkamer en werd als kruk gebruikt. Tastend liet hij zijn hand over een van de bovenste planken gaan, en ten slotte haalde hij iets langwerpigs te voorschijn, gewikkeld in een soort dweil. Heel voorzichtig – alsof het leefde en een bedreiging kon vormen – tilde hij het van de plank, hij sprong van de kruk en ging weer zitten. Brionie werd heen en weer geslingerd tussen nieuwsgierigheid en angst. Tussen het verlangen zich naar voren te buigen en de drang te vluchten, bang dat wat er ook in die dweil zat, haar zou bespringen. Toen hij de smoezelige lap had losgewikkeld, was ze bijna teleurgesteld toen ze zag wat erin zat.

'Een beeld,' zei ze. Het was ongeveer net zo groot als de rode eekhoorns in de Verborgen Tuin, wanneer ze op hun achterpoten zaten, maar daarmee hield de gelijkenis met het alledaagse wel op: de figuur, waarvan het gezicht bijna volledig schuilging onder een hoofdkap, was gemaakt van wolkenscherf, een soort kristal, dat op sommige plekken grijs-wit en ondoorzichtig was als rijp, op andere helder en stralend als het glas van tempelramen, in kleuren die varieerden van het lichtste blauw tot roze zo bleek als vlees of als bloed, aangelengd met water. De gedrongen, krachtige gedaante hield een herdersstaf in zijn hand; op zijn schouder zat – als een tweede hoofd – een uil. 'Dat is Kernios!' Brionie kende het beeldje en strekte haar hand ernaar uit.

'Niet aankomen!' Barrick trok het beeldje terug en wikkelde de lap er weer omheen. 'Het is... het is slecht.'

'Wat bedoel je?'

'Ik weet het niet. Dat is het gewoon... Ik haat het!'

Ze nam hem even nieuwsgierig op, toen schoot haar iets te binnen. 'O, nee! Barrick, dat is... dat is toch niet het beeld uit de Kapel van Eri-vor? Waar Vader Timoïd zo boos over was toen het ineens was verdwenen?'

'Toen het was gestolen. Hij zei dat het was gestolen. En dat heeft hij

niet één keer gezegd, maar diverse keren.' Barrick bloosde, zodat er vurige rode vlekken op zijn bleke wangen verschenen. 'Hij had gelijk.'

'Bij de genade van Zoria, heb jij...' Hij zei niets, maar daarmee gaf hij het antwoord al. 'O Barrick, waarom heb je dat gedaan?'

'Ik weet het niet. Om wat ik net zei. Ik haat het. Ik vind het een afschuwelijk beeld. Zo blind en stil, alsof het alleen maar... denkt. En wacht. Ik voel het voortdurend, maar dat gevoel is nog sterker als ik in de kapel ben. Heb jij dat niet? Vóél jij het niet?'

'Wat zou ik moeten voelen?'

'Ik... ik weet het niet. Een soort hitte. Een heet gevoel in mijn hoofd. Nee, dat is het niet. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar ik haat het.' Zijn smalle gezicht stond weer vastberaden en streng, de blos was verdwenen. 'Ik ga het in de slotgracht gooien.'

'Maar dat kan toch niet! Het is een kostbaar beeld. En het is al... al heel lang in de familie.'

'Dat kan me niet schelen. Het zal in elk geval niet veel langer meer in de familie zijn. Ik kan het amper verdragen om ernaar te kijken.' Hij keerde zich naar haar toe. 'Je weet wat je hebt beloofd, dus je mag het aan niemand vertellen. Je hebt een eed gezworen – we hebben ons bloed gedeeld.'

'Natuurlijk vertel ik het aan niemand, maar daarom mag ik nog wel zeggen dat je het niet moet doen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Het kan me niet schelen wat je zegt. En je kunt me niet tegenhouden.'

Ze zuchtte. 'Nee, dat weet ik. Trouwens, er is niemand die jou kan tegenhouden, roodhaar, wat voor dwaze dingen je ook doet. Alleen, het is niet zo slim om het in de slotgracht te gooien.'

Hij keek haar aan, met dreigend gefronste wenkbrauwen. 'Waarom niet?'

'Omdat ze die droogleggen. Weet je nog, eerverleden zomer, toen ze hem drooglegden en de botten van die verdronken vrouw vonden?'

Hij knikte. 'We mochten er van Merolanna niet naar kijken – alsof we kleine kinderen waren! Ik was woest.' Hij leek haar voor het eerst als een medestrijder te beschouwen en niet langer als de vijand. 'Dus als ik het in de slotgracht gooi, wordt het uiteindelijk gevonden, en dan zetten ze het weer in de kapel.'

'Precies.' Ze dacht even na. 'Je zou het in de oceaan moeten gooien. Vanaf de buitenste muur, achter de Oostelijke Lagune. Daar komt het

water helemaal tot aan de voet van het kasteel.'

'Maar hoe krijg ik dat voor elkaar, zonder dat de wachten het merken?'

'Dat zal ik je vertellen, maar dan moet je me wel iets beloven.'

'Wat dan?'

'Nee... eerst beloven.'

Hij fronste opnieuw dreigend zijn wenkbrauwen, maar het was duidelijk dat ze zijn nieuwsgierigheid had gewekt. 'Goed dan, ik beloof het. Nou, vertel op! Hoe gooi ik het van de muur, zonder dat de wachten het zien?'

'Ik ga met je mee. En dan zeggen we dat we de muur op willen om zeemeeuwen te tellen of zoiets onnozels. Ze denken toch allemaal dat we nog kinderen zijn. Er is niemand die ons serieus neemt, wat we ook doen.'

'We zijn ook nog kinderen. Maar waarom zou het helpen als jij meegaat? Ik kan het heus wel alleen.' Hij wierp een vluchtige blik op zijn misvormde linkerhand. 'Ik krijg het makkelijk over de muur. Zo zwaar is het niet.'

'Het helpt als ik meega, omdat ik zogenaamd struikel wanneer we eenmaal boven zijn. Jij zorgt dat je voor me loopt. De wachten schieten natuurlijk meteen toe om mij weer overeind te helpen – ze zijn doodsbang dat ik een been heb gebroken of zoiets – en ondertussen loop jij naar de muur en... nou, dan doe je het gewoon.'

Hij keek haar vol bewondering aan. 'Je bent niet op je achterhoofd gevallen, strohaar.'

'En jij hebt iemand nodig die zorgt dat je niet in de problemen komt. En nu die belofte.'

'Ja, zeg het maar. Wat moet ik doen?'

'Als je ooit weer zoiets bedenkt, zoals een kostbaar beeld uit de kapel stelen, dan wil ik dat je eerst met mij overlegt. Dat moet je zweren op ons bloed.'

'Niet om het een of ander, maar ik ben je kleine broertje niet...'

'Je moet het beloven. Anders geldt de eed die ik heb gezworen niet meer.'

'Goed dan. Ik beloof het.' Er gleed een vluchtige grijns over zijn gezicht. 'Ik voel me ineens een stuk beter.'

'Ik niet. Al was het maar vanwege al die bedienden die ze hebben uitgekled en zelfs geslagen toen Vader Timoïd op zoek was naar dat beeld.'

Terwijl ze er niets mee te maken hadden!

‘Ach, dat zijn ze gewend. Zo gaat het altijd.’ Maar hij was wel zo verstandig een zorgelijk gezicht op te zetten.

‘En wat dacht je van Kernios? Hoe denk je dat die het vindt dat je zijn beeld hebt gestolen en in zee gegooid?’

De gesloten uitdrukking nam weer bezit van Barricks gezicht. ‘Dat kan me niet schelen. Kernios is mijn vijand.’

‘Barrick! Zulke dingen moet je niet zeggen! Je hebt het over een van de goden!’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Kom, we gaan. Vrouwe Simeon zal het inmiddels wel hebben opgegeven. We komen later terug om het beeld te halen, en dan kunnen we het morgenochtend meenemen, de muur op.’ Hij kwam overeind en toen hij zag dat zijn zusje worstelde met haar lange rokken, stak hij haar zijn goede hand toe. ‘Voordat we teruggaan naar de Residentie, moeten we wel het bloed van onze handen wassen. Anders vragen ze waar we zijn geweest.’

‘Zoveel bloed is het niet.’

‘Genoeg om ernaar te vragen. Dat vinden ze nou eenmaal heerlijk. En bloed trekt altijd de aandacht, bij iedereen.’

Brionie deed de deur van de voorraadkamer open en ze glipten de gang weer op, zo stil als geesten. De troonzaal lag er merkwaardig verlaten bij – stil als een grafombe, alsof het enorme oude gebouw zijn adem inhield terwijl het luisterde naar de fluisterende stemmen in de voorraadkamer.